

Miracolul pascal presupune, alaturi de lectia suprema a iubirii, o minunata parabola a responsabilitatii. Fata de ceilalti. De cei pe care trebuie sa-i ocrotesti, jertfindu-te. Cat insa din aceasta responsabilitate exemplara face cu adevarat parte din viata noastra? In ce masura ne mai asumam astazi, nu greselile celorlalti, ci pe ale noastre ?

Articol de lux, raspunderea imbraca, in stil „haute-couture”, caracterele alese. Din ce in ce mai putine, parca.

In schimb, e la moda haina stearsa (dar impermeabila) a indiferentei, cu nuante de mediocritate prudenta. Pentru ca protejeaza.

Ramane problematica incercarea de a-i deprinde pe copiii si tinerii nostri cu raspunderea (si valorile morale, in general), intr-o lume in care adultii insisi ofera destul de putine modele.

Ce alta strategie decat exemplul familial, parental, pedagogic, le poate inocula ideea inteleapta ca nu cei care raman pe mal traiesc suprema bucurie de a descoperi „pamantul fagaduintei” ? Alaturi de acestea, am spune ca pentru noi, in Otopeni, eate valabil si un model comunitar. Din fericire.

Si pentru ca exemplele de care dispunem nu sunt niciodata suficiente, vom cita o istorioara amuzanta si plina de talc pe care, cu tact, le-o putem oferi , pentru intelegerea valorii raspunderii, deopotriva celor mari si celor mici:

Este vorba despre patru persoane care se numesc: TOATA LUMEA, CINEVA, ORICINE, NIMENI.

E ceva important de facut si TOATA LUMEA crede ca e treaba lui CINEVA. ORICINE ar fi putut sa o faca, dar NIMENI n-a facut-o.

CINEVA s-a separat din cauza ca TOATA LUMEA trebuia sa o faca.

TOATA LUMEA credea ca ORICINE putea sa o faca si ca o va face CINEVA.

Dar NIMENI nu si-a dat seama ca TOATA LUMEA credea ca o va face CINEVA.

In final, TOATA LUMEA a dat vina pe CINEVA atunci cand NIMENI n-a facut ceea ce ORICINE ar fi putut sa faca. (Zig Ziglar)

Prof. Ioana Ungureanu